

URZĄD MIASTA BIAŁOGARD BIURO RADY MIEJSKIEJ	
wzrost	załączników
2017.10.06	
Nr sprawy BV.0003.146.2017	

Białogard, dnia 06 października 2017 roku

Krzysztof Szyperski
Radny Rady Miejskiej w Białogardzie

Pan Krzysztof Bagiński
Burmistrz Miasta Białogard

Panie Burmistrzu w związku z wystąpieniem przez Pana Wicestarostę Piotra Pakuszto na prośbę Komisji Socjalnej Starostwa Powiatowego w Białogardzie o interpretację do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej dotyczącą płacenia przez pracowników podatku dochodowego od wycieczki integracyjnej z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i otrzymania odpowiedzi pozytywnej tj., że NIE TRZEBA (odpowiedz w załączeniu). Zachęcam Pana do zapoznania się i wystąpienia z podobną interpretacją w imieniu Urzędu Miasta Białogard. Proszę o przekazania teże informacji wszystkim jednostkom podległym oraz Spółką i umieszczeniu tej informacji na stronie internetowej Miasta Białogard tak, aby jak najwięcej firm mogło na jej podstawie powalczyć o interes swoich pracowników.

Proszę o informację czy zamierza Pan coś takiego w imieniu Urzędu Miasta Białogard uczynić?

Z poważaniem

Krzysztof Szyperski

Toruń, dnia 25 sierpnia 2017 r.

**DYREKTOR
KRAJOWEJ INFORMACJI SKARBOWEJ**

0115-KDIT2-2.4011.205.2017.2.AG

Starostwo Powiatowe
ul. Plac Wolności 16-17
78-200 Białogard
NIP: 6721720213

skrytka odpowiedzi (ePUAP):
/Starostwo_Bialogard/skrytka

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a, art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r., poz. 201, z późn. zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 23 czerwca 2017 r. (data wpływu 3 lipca 2017 r.), uzupełnionym pismem z dnia 3 sierpnia 2017 r. (data wpływu 16 sierpnia 2017 r.), o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie obowiązków płatnika – **jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 3 lipca 2017 r. wpłynął do tutejszego organu ww. wniosek, uzupełniony w dniu 16 sierpnia 2017 r., o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie obowiązków płatnika.

W przedmiotowym wniosku przedstawiono następujący stan faktyczny.

W maju 2017 r. Wnioskodawca zorganizował 4-dniową wycieczkę do Barcelony dla pracowników i emerytów z ZFŚS. Celem wycieczki była integracja pracowników. Na podstawie zgłoszeń znana była liczba osób biorących udział w wycieczce oraz koszt jednostkowy wycieczki wyliczony przez biuro podróży. Uczestnicy wnieśli dopłaty do wycieczki uzależnione od kryterium dochodowego, określone w regulaminie ZFŚS. Dodatkowo, dla chętnych zostały zakupione wejściówki na zwiedzanie oraz bilety na mecz.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie.

Czy koszt jednostkowy wycieczki, powiększony o koszt udziału w dodatkowych atrakcjach wycieczki (np. wejściówki) i pomniejszony o dopłaty uzależnione od kryterium dochodowego, wynikające z regulaminu ZFŚS, jest dla pracownika przychodem podlegającym opodatkowaniu

oraz w konsekwencji, czy Wnioskodawca jako płatnik jest zobowiązany obliczyć i pobrać zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych?

Zdaniem Wnioskodawcy, koszt wycieczki powiększony o koszt udziału w dodatkowych atrakcjach wycieczki (np. wejściówki) i pomniejszony o dopłaty uzależnione od kryterium dochodowego, wynikające z regulaminu ZFŚS, nie jest dla pracownika przychodem podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Powyższe stanowisko Wnioskodawca opiera m.in. na treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt K 7/13, zgodnie z którym w przypadku wycieczki integracyjnej zorganizowanej przez pracodawcę, której celem jest integracja pracowników i do której wszyscy pracownicy mają równy dostęp, wartość tego świadczenia nie stanowi przychodu podlegającego opodatkowaniu. W wyroku Trybunał orzekł, że aby świadczenia uzyskiwane od pracodawcy, niezależnie od tego, czy są dokonywane w formie pieniężnej czy w formie świadczenia rzeczowego lub usługi, podlegały opodatkowaniu muszą prowadzić do pojawienia się po stronie pracownika korzyści majątkowej, która może wystąpić w dwóch postaciach:

- 1) prowadzi do powiększenia aktywów, co jest zwykłym skutkiem wypłaty pieniędzy, albo
- 2) do zaoszczędzenia wydatków, co może być następstwem otrzymania świadczenia rzeczowego lub wykonania usługi.

W przedmiotowym stanie faktycznym udział pracowników w wycieczce nie doprowadzi do pojawienia się po ich stronie korzyści majątkowej (nie doprowadzi do powiększenia aktywów ani nie zaoszczędzi wydatków), koszt wycieczki został poniesiony w interesie pracodawcy (integracja i motywacja), zaś udział w wycieczce był dostępny dla ogółu pracowników (oferta nie była skierowana do konkretnego pracownika).

Skoro koszt wycieczki nie jest dla pracownika przychodem podlegającym opodatkowaniu, to zdaniem Wnioskodawcy, nie należy obliczać i pobierać zaliczki na podatek dochodowy.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za prawidłowe.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2032, z późn. zm.) opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a i 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

W myśl art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, źródłami przychodów są: stosunek służbowy, stosunek pracy, w tym spółdzielczy stosunek pracy, członkostwo w rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub innej spółdzielni zajmującej się produkcją rolną, praca nakładcza, emerytura lub renta.

Na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych przychodami, z zastrzeżeniem art. 14-15, art. 17 ust. 1 pkt 6, 9 i 10 w zakresie realizacji praw wynikających z pochodnych instrumentów finansowych, art. 19, art. 25b i art. 30f, są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń.

Stosownie natomiast do art. 11 ust. 2 ww. ustawy, wartość pieniężną świadczeń w naturze, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 2-2c, określa się na podstawie cen rynkowych stosowanych w obrocie rzeczami lub prawami tego samego rodzaju i gatunku, z uwzględnieniem w szczególności ich stanu i stopnia zużycia oraz czasu i miejsca ich uzyskania.

Z kolei, zgodnie z treścią art. 11 ust. 2a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, wartość pieniężną innych nieodpłatnych świadczeń ustala się:

- 1) jeżeli przedmiotem świadczenia są usługi wchodzące w zakres działalności gospodarczej dokonującego świadczenia – według cen stosowanych wobec innych odbiorców,
- 2) jeżeli przedmiotem świadczeń są usługi zakupione – według cen zakupu,
- 3) jeżeli przedmiotem świadczeń jest udostępnienie lokalu lub budynku – według równowartości czynszu, jaki przysługiwałby w razie zawarcia umowy najmu tego lokalu lub budynku,
- 4) w pozostałych przypadkach – na podstawie cen rynkowych stosowanych przy świadczeniu usług lub udostępnianiu rzeczy lub praw tego samego rodzaju i gatunku z uwzględnieniem w szczególności ich stanu i stopnia zużycia oraz czasu i miejsca udostępnienia.

Jeżeli świadczenia są częściowo odpłatne, przychodem podatnika jest różnica pomiędzy wartością tych świadczeń, ustaloną według zasad określonych w ust. 2 lub 2a, a odpłatnością ponoszoną przez podatnika (art. 11 ust. 2b ww. ustawy).

Przepisy ustawy nie definiują pojęcia nieodpłatne świadczenie. W uchwałach z dnia 18 listopada 2002 r., sygn. akt FPS 9/02 oraz z dnia 16 października 2006 r., sygn. akt FPS 1/06 NSA ustalił znaczenie terminu nieodpłatne świadczenie na gruncie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Stwierdził bowiem, że ma ono szerszy zakres niż w prawie cywilnym, ponieważ obejmuje wszelkie zjawiska o charakterze gospodarczym i zdarzenia prawne, których konsekwencją jest uzyskanie korzyści kosztem innego podmiotu lub te wszystkie zdarzenia prawne oraz gospodarcze w działalności osób prawnych, których następstwem jest nieodpłatne, czyli niezwiązane z kosztami lub inną formą świadczenia przysporzenie majątku tej osobie, mające wyraźny finansowy wymiar. W uchwale z dnia 24 maja 2010 r., sygn. akt II FPS 1/10 NSA potwierdził, że powyższe stanowisko ma zastosowanie także odnośnie podatku dochodowego od osób fizycznych w stosunku do sytuacji wynikających z art. 11 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 3 tej ustawy.

Stosownie do art. 12 ust. 1 ww. ustawy za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Użyty powyżej zwrot „w szczególności” oznacza, że wymienione kategorie przychodów stanowią katalog otwarty. Przychodem ze stosunku pracy i stosunków pokrewnych są więc wszelkiego rodzaju wypłaty i świadczenia skutkujące u podatnika powstaniem przysporzenia majątkowego, mające swoje źródło w łączącym pracownika z pracodawcą stosunku pracy lub stosunku pokrewnym. Ponadto, treść tego przepisu wskazuje, że do przychodów pracownika zaliczyć należy nie tylko wynagrodzenia, czyli świadczenia wprost wynikające z zawartej umowy o pracę, ale również wszystkie inne przychody (świadczenia), niezależnie od podstawy ich wypłaty, jeżeli w jakikolwiek sposób wiążą się z faktem wykonywania pracy. Oznacza to, że do przychodów pracownika ustawodawca zaliczył nie tylko pieniądze, ale także wartość świadczeń w naturze, czy świadczeń nieodpłatnych otrzymanych od pracodawcy.

W myśl art. 12 ust. 2 ustawy, wartość pieniężną świadczeń w naturze przysługujących pracownikom na podstawie odrębnych przepisów ustala się według przeciętnych cen stosowanych wobec innych odbiorców – jeżeli przedmiotem świadczenia są rzeczy lub usługi wchodzące w zakres działalności pracodawcy.

Wartość pieniężną innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych ustala się według zasad określonych w art. 11 ust. 2-2b (art. 12 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 31 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zwane dalej „zakładami pracy”, są obowiązane jako płatnicy obliczać i pobierać w ciągu roku zaliczki na podatek dochodowy od osób, które uzyskują od tych zakładów przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej lub spółdzielczego stosunku pracy, zasiłki pieniężne z ubezpieczenia społecznego wypłacane przez zakłady pracy, a w spółdzielniach pracy – wypłaty z tytułu udziału w nadwyżce bilansowej.

Z treści wniosku wynika, że w maju 2017 r. Wnioskodawca zorganizował 4-dniową wycieczkę do Barcelony dla pracowników i emerytów z ZFŚS. Celem wycieczki była integracja pracowników. Na podstawie zgłoszeń znana była liczba osób biorących udział w wycieczce oraz koszt jednostkowy wycieczki wyliczony przez biuro podróży. Uczestnicy wnieśli dopłaty do wycieczki uzależnione od kryterium dochodowego, określone w regulaminie ZFŚS. Dodatkowo, dla chętnych zostały zakupione wejściówki na zwiedzanie oraz bilety na mecz.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnić należy, że dokonując oceny czy udział w wycieczce integracyjnej prowadzi do powstania przychodu z tytułu nieodpłatnych świadczeń w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych należy kierować się wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt K 7/13 (Dz. U. z 2014 r., poz. 947), w którym stwierdzono, że za przychód pracownika mogą być uznane świadczenia, które:

- po pierwsze, zostały spełnione za zgodą pracownika (skorzystał z nich w pełni dobrowolnie),
- po drugie, zostały spełnione w jego interesie (a nie w interesie pracodawcy) i przyniosły mu korzyść w postaci powiększenia aktywów lub uniknięcia wydatku, który musiałby ponieść,
- po trzecie, korzyść ta jest wymierna i przypisana indywidualnemu pracownikowi (nie jest dostępna w sposób ogólny dla wszystkich podmiotów).

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego, obiektywne kryterium – wystąpienia po stronie pracownika przysporzenia majątkowego (korzyści) – nie jest natomiast spełnione, gdy pracodawca proponuje swoim pracownikom udział w spotkaniach integracyjnych, choćby organizowanych poza miejscem pracy (imprezy wyjazdowe). W tym przypadku, nawet jeśli pracownik uczestniczy w spotkaniu dobrowolnie to po jego stronie nie pojawia się żadna korzyść, choćby w postaci zaoszczędzenia wydatku.

Natomiast, bez elementu realnego w postaci otrzymania korzyści przez pracownika nie uzyskuje on przychodu. Nie występuje zdarzenie, z którym ustawa wiąże powstanie obowiązku podatkowego. Tym bardziej, bez skonkretyzowanego i indywidualnie przypisanego świadczenia, brak jest podstaw do określenia jego wysokości. Tak więc, udział w spotkaniu integracyjnym zaoferowanym przez pracodawcę pracownikom, nie oznacza uzyskania przychodu przez pracownika, gdyż brak jest podstaw, by świadczenie adresowane do wszystkich przypisać indywidualnym uczestnikom, jako ich wymierną korzyść.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż udział pracowników w wycieczce integracyjnej sfinansowanej z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, która miała na celu integrację, nie stanowi dla nich przysporzenia majątkowego, a tym samym nieodpłatnego świadczenia, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W konsekwencji po stronie pracowników nie powstał przychód ze stosunku pracy na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, dlatego też nie zostaną obciążeni podatkiem dochodowym od części w jakiej Wnioskodawca pokrył koszty wycieczki integracyjnej, a tym samym, przy obliczaniu zaliczki na podatek dochodowy Wnioskodawca,

zgodnie z art. 31 ww. ustawy, nie ma obowiązku, wartości świadczenia związanego z udziałem w wycieczce integracyjnej doliczać do pozostałych przychodów pracowników.

Wobec powyższego, stanowisko Wnioskodawcy należy uznać za prawidłowe.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzenia.

Interpretacja indywidualna wywołuje skutki prawnopodatkowe tylko wtedy, gdy rzeczywisty stan faktyczny sprawy będącej przedmiotem interpretacji pokrywał się będzie ze stanem faktycznym podanym przez Wnioskodawczynię w złożonym wniosku. W związku z powyższym, w przypadku zmiany któregokolwiek elementu przedstawionego we wniosku opisu sprawy, udzielona interpretacja traci swoją aktualność.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, ul. Staromłyńska 10, 70-561 Szczecin, w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2017 r., poz. 1369, z późn. zm.) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy), na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała.

z up. Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej
Naczelnik Wydziału

Katarzyna Pietrzak

Elektronicznie podpisany przez
Katarzyna Pietrzak
Data: 2017.08.25 12:23:12 +02'00'

Pismo zostało wydane
w formie dokumentu elektronicznego
przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego
Szefa Krajowej Administracji Skarbowej
i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Otrzymują:

- 1) Adresat;
- 2) Naczelnik Urzędu Skarbowego w Białogardzie;
- 3) Naczelnik Zachodniopomorskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Szczecinie;
- 4) aa.